

Γ. Μαρτυρήν
Τὰ ἔρωτικά
(Ποιήματα)

Κέρκυρα
1879

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

186977
(B13155)

78

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΑΡΤΙΝΕΛΗ

ΤΑ

ΕΡΩΤΙΚΑ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

A1.52.φ9.0010

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΑΡΤΙΝΕΛΛΗ

Τ Α

ΕΡΩΤΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΚΕΡΚΥΡΑ

Τυπογραφεὶον ὁ Κάδμος.

1879

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

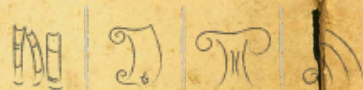

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

Ὁ ἔρωτας ὁ ἀγνός, ποῦ ἀγγελικὰ ἐνδύει δύο ἐκλεκτὰ τοῦ Θεοῦ πλάσματα, εἶναι τὸ εὐγενικώτερο καὶ τὸ ὑψηλότερο ἀπὸ τ' ἀνθρώπινα αἰσθήματα· εἶναι ἀκτινοβόλημα τῆς θείας ἐκείνης ἀγάπης, ποῦ διατηρεῖ καὶ ζωογονεῖ τὴ δημιουργίαν τοῦ Πατρός. Οὔτε ἡ θρησκεία, οὔτε ὁ πατριωτισμός, οὔτε ἄλλο αἶσθημα ἐνάρετο μαγεύει ποτὲ τὴν καρδίαν τοῦ ψυχροῦ ἀνθρώπου, ποῦ εἶναι ἀρεπίδεχτος καὶ αἰσθανθῆ ὅλη τοῦ ἔρωτος τὴ δύναμιν. Καὶ δικαίως ἡ θερμὴ φαντασία τῶν προγόνων μας εἶχε ἀναβιβάσῃ τὸν ἔρωτα μεταξὺ τῶν θεῶν· διότι καὶ εἰς θνητὸς δὲν πιστεύω καὶ ὑψόρεται μὲ τόσο ζωερὴ προσδοκία εἰς τὸ παρήγορο μυστήριον τῆς θείας υπάρξεως, ὅσο δύο πλάσματα ποῦ ἀμοιβαίως λατρεύονται.

Γνωρίζω δυστυχῶς ὅτι τὰ ἱερὰ τοῦτα αἰσθήματα εἶναι σήμερον πολὺ σπάνια, καὶ ὅτι τὸ ἰδιαιτὸν εἶναι ἀληθινὴ ἀντίφασις εἰς τὴν πραγματικότητα τῆς ἐποχῆς μας. Ἄλλ' ἡ Ποίησις δὲν πρέπει καὶ παραδρομίσῃ ἀπὸ τὴν ὑψηλὴ καὶ εὐεργετικὴ ἀποστολή της. Ἐπροσπάθησα καὶ ζωγραφίσω ἕνα ἔρωτα οὐράνιον, καθὼς τὸν ἐφαντάσθηκα, καὶ καθὼς ἀληθινὰ ὑπάρχει καὶ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, κάθε φορὰ ποῦ δύο ψυχαὶ δίδου-
ται εὐτυχίαν καὶ συναρτηθοῦν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΕΟΥΡΙΟΥ

"Οποῖος προσπαθεῖ τὰ μελετήσῃ τῆς ζωῆς τὰ μυστήρια καὶ τὰ παραστήσῃ ὀλιγότερον ἄσχημη τὴν εἰκόνα τῆς ἀνθρωπότη-
τος, ἢ ὀλιγότερον ἀπελλιστική τὴν τύχη της, πρέπει τὰ εὐρεθῆ
συχνὰ εἰς ἀντίθεσι μὲ τὸ δημόσιον πνεῦμα τοῦ αἰῶνος. Τὸ
ἐννοῶ καὶ τοῦτο. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἠμπορῶ οὐτ' ἐπιθυμῶ τὰ
σταματήσω τὴν ὁρμὴ τῆς ψυχῆς μου πρὸς τὴν ἀπόλυτη Ἀλή-
θεια, πρέπει καμμία φορὰ τὰ εὐχαριστοῦμαι τὰ γράφω γιὰ
τοὺς ὀλίγους· γιὰ ἐκείνους δηλαδή, ποῦ ἠμποροῦν τὰ μ' ἐν-
ροήσουν διότι ὅαν ἐμὲ σκέπτονται καὶ ὅαν ἐμὲ αἰσθάνονται.
Ἴσως καὶ ἄλλοι θὰ μ' ἐννοήσουν ἀργότερα.

Εἶναι ὅμως ἄξιον παρατηρήσεως ὅτι καὶ ὁ θετικώτερος
ἄνθρωπος αἰσθάνεται ὅχι σπαρτίως τὴν ἀνάγκη τὰ ὑψωθῆ εἰς
τὴ σφαῖρα τοῦ ἰδαρικοῦ, εἴτε γιὰ τὰ εὖρη διασκέδασι καὶ
ἀναψυχὴν εἰς τοὺς κόπους καὶ εἰς τὰ πένθειρα τῆς ζωῆς, εἴτε
γιὰ τὰ ζητήσῃ ἐκείνη τὴ γλυκεῖα παρηγορία, ποῦ μόνη ἡ ἐλ-
πίδα τοῦ μέλλοντος ἠμπορεῖ τὰ τοῦ δώση. Ἐὰν εὐτυχῶσω τὰ
ὑψωθοῦν οἱ ἀναγνώσται μου εἰς ἐκείνη τὴ σφαῖρα, ἐλπίζω τὰ
τιμήσουν τὸ βιβλίον μου πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅτι ἀξίζει.

Κέρκυρα, Αὐγούστου 1879.

Ο ΕΡΩΤΑΣ

Γλυκεῖά 'ναι ἡ πρωτογέννητη
Τοῦ ἔρωτος πνοή,
Ποῦ δυὸ ψυχαῖς ἐνόνει
Καὶ 'ς τὴν κρυφὴ τοῦ μέλλοντος
'Ελπίδα οὐρανική
Τὸν ἄνθρωπον ὑψώνει.

Λέγουν ποῦ δίχως δάκρυα
Καὶ δίχως στεναγμοὺς
'Ερωτας δὲν ἐστάθη·
Καὶ μήπως εἶναι κ' ἔνοχος
Ἄν μοῖρα τοὺς θνητοὺς
'Εδίκασε 'ς τὰ πάθη;

Ὅμως ἄγνός ὁ ἔρωτας
'Σ εὐαίσθητη καρδιὰ
Εἶν' ἐπουράνια χάρι,
Ποῦ, τὴν ψυχὴ θερμαίνοντας,
Τ' ἀμάραντο γεννᾷ
Τῆς ἀρετῆς βλαστάρη.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

Θνητὸς ποῦ δὲν ἀγάπησε
 Εἶν' ἄγονο κλαρὶ
 Ποῦ τοὺς ἀνθούς φθονάει.
 ὦ, τί εὐτυχιά 'ς τὸν ἄνθρωπο
 Ποῦ θίδυμη ψυχὴ
 'Σ τὸν κόσμον ἀπαντάει!

Ἄλλ' ἂν, μὲς τῇ γλυκύτερῃ
 Λαχτάρᾳ τῆς ζωῆς,
 Ἢ μοῖρα τὴν ἀρπάσῃ,
 Ἐνα βωμὸ 'ς τὴ μνήμη της
 Θὰ υψώσῃ ὁ δυστυχῆς,
 Τὸν πόνο του ἀγιάσῃ.

Μαύρῃ ζωῇ! 'ς τὸν δρόμο σου
 Ὀλίγαις ἢ χαραῖς
 Καὶ περισσὰ τὰ πάθια.
 Ἐτσι, σπαναῖς τὴν ἀνοιξι
 Φυτρώνουν ἢ μοσκαῖς
 Μὲς τὰ πολλὰ τ' ἀγκάθια.

Τ' ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ

(Ὀνειρο)

Ἦμουν ὦψηλὰ 'ς ἓνα βουνό· κ' ἐκεῖ ποῦ μαγεμμένος
 Τ' ἀπέραντο τῆς Πλάτewς ὠροῦσα μεγαλεῖο,
 Εἰς ἓνα σύγνεφο μὲ μιᾶς εὐρέθηκα κλεισμένος.
 Διαλύθηκε τὸ σύγνεφο, κ' ἐφάνηκαν ἐμπρός μου
 Χιλιάδαις ἄγνωστα πουλιὰ χρυσόφωτα 'σὰν ἄστρα,
 Κι' ὅλα σπαρμένα ἐλάμπανε πετῶντας μου τριγύρω·
 Καὶ μ' ἀσυνείθιστη λαλιὰ, μ' ἀγγέλων ψαλμωδία,
 Ἐν ὄνομα ἐπροφέρανε τερπνὸ, χαριτωμένο,
 Ποῦναι τῆς γῆς παρηγοριά, χαρὰ τοῦ παραδείσου,
 Καὶ 'σὰν λαχτάρᾳ ἐρωτικῇ μὲς τῇ θολῇ ψυχῇ μου
 Τόσο γλυκὰ ἐμελῶδῃσε, ποῦ μ' ἔπιασε τὸ κλάμμα.
 Ἀκουσαν κάμποι καὶ βουνὰ τοῦ ὀνόματος τῇ χάρι,
 Καὶ μαγεμμένα ἐφώναξαν καὶ τρεῖς φορὰς τὸ εἶπαν·
 Τὸ 'φώναξε κ' ἡ θάλασσα ποῦ τ' ἄκουσε κ' ἐκείνη,
 Κι' ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς κι' ἀπ' τοῦ πελάου τὰ βάθη
 Ἀντήχησαν οἱ ἀντίλαλοι, καὶ ἡ φύσις ἐνθουσιάζθη·
 'Σ ὅλη τὴν Πλάσι ἐχύθηκε μαγευτικὴ ἀρμονία,
 Ἀκουσεν τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ κ' ἐφώναξαν ΜΑΡΙΑ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΞΟΥΡΙΟΥ

Τ Η Ν Ε Ι Δ Α !

Τὴν εἶδα! καὶ μοῦ ᾿φάνηκε
Μὲ μιᾶς πῶς εἶδα ἔμπρός μου
Τὸν ἄγγελο, ποῦ ἐπάσχιζε
Νὰ πλάσῃ ὁ λογισμός μου
᾿Σὰν τὴν εἰκόνα, π' ἄχραντη
᾿Κρατοῦσα ᾿ς τὴν ψυχή.

Τὴν εἶδα! κι' ὅλος ἔκθαμβος,
Αἰσθάνθηκα μιὰ ξένη
᾿Σ τὰ ᾿σωθικά μου δύναμι,
Ποῦ θλίβει καὶ γλυκαίνει,
᾿Ωσὰν μιὰ λύπη εὐχάριστη,
᾿Σὰν μιὰ χαρὰ πικρή.

Τὴν εἶδα! καὶ ᾿ς τὸ βλέμμα της
᾿Εξαφνισμένος εἶδα
Λαμπρὴ τοῦ Παντοδύναμου
Μιὰ φωτισμένη ἀχτίδα,
Κι' ὁ νοῦς μου ἐταπεινώθηκε
᾿Σ τὴν τόση ἀναλαμπή.

Π Ο Θ Ο Σ

᾿Ανθ' ἑρπινὰ, παρήγορη συμπάθεια τῆς ψυχῆς μου!
᾿Ω, πῶς ἐζήλευα κ' ἐγὼ
Νὰ ἤμουν ἄνθος, νὰ χαρῶ
᾿Σ τὰ στήθη τῆς καλῆς μου!

᾿Ἦθελα ἡ γῆ μὲ χρώματα λαμπρὰ νὰ μὲ γεννήσῃ
Ποῦ δὲν ἐφάνηκαν ποτὲ,
Κι' ὁ κῆπος ὅλος ἀπὸ ᾿μέ
Καὶ ἡ αὖρα νὰ μυρίσῃ.

᾿Αλλ' εἰς τὰ τόσα κάλλη μου κἀνεῖς νὰ μὴ προσέξῃ·
Κι' ὅταν ἡ ἀγάπη μου διαβῇ,
Χαριτωμένο νὰ μὲ ἰδῇ
Καὶ πρὸς ἐμὲ νὰ τρέξῃ.

Καὶ νὰ μὲ πάρῃ γλήγορα, θερμὰ νὰ μὲ φιλήσῃ,
Ν' ἀναστενάξῃ, καὶ κρυφὰ
᾿Σ τὰ μυρωμένα καὶ λευκά
Τὰ στήθη νὰ μὲ κλείσῃ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

Κι' αὐτὴν τὴν ὥρα τὴ γλυκειὰ ποῦ μέσα 'κεῖ θὰ ζήσω,
 Τὸν ἔρωτά μου νὰ χαρῶ,
 Καὶ μέσα 'κεῖ νὰ μαραθῶ,
 Τὸ πάθος μου ν' ἀφήσω.

Κι' αὐτὴ νὰ κλάψῃ μὲ καὶ μὲ τὴν εὐμορφιὰ ποῦ ἐχάθη·
 Κι' ἄνθη ποτὲ νὰ μὴν ἰδῇ,
 Δίχως γιὰ 'μὲ νὰ πικραθῇ
 Εἰς τῆς καρδιάς τὰ βάθη.

Ο Ρ Α Μ Α

Εἰς τὴν ἔρμη τὴν κλίνη ἀγρυπνῶντας,
 Σὲ θωρῶ ποῦ κοιμᾶς' εὐτυχής.
 Εἴμ' ἐμπρός σου, ἀκριβή μου, πετῶντας
 Μὲ τὰ αἰθέρια φτερά τῆς ψυχῆς.

Τὰ σεμνά σου τὰ κάλλη λατρεύω
 Καὶ τὰ χεῖλη ἐλαφρὰ σοῦ φιλῶ,
 Καὶ τὰ μάτια ν' ἀνοίξης γυρεύω,
 Ποῦ μοῦ κρύβουν τὸ φῶς τὸ γλυκό.

ὦ ! ποῖα λάμψι θεϊκοῦ ἱπαραδείσου
 Εἰς τ' ὥραϊο μέτωπό σου γελᾷ!
 Ποιὸ μυστήριον Θεοῦ 'ς τὴ μορφὴ σου
 Ταῖς οὐράνιαις ἀχτίδαῖς σκορπᾷ!

Μήπως ἄγγελος εἶσαι, παρθένα,
 Ποῦ ποτὲ τόσ' ὥραϊα καὶ σεμνὴ
 Δὲν σ' ἐγνώρισαν μάτια πλασμένα,
 Καθὼς τώρα σὲ βλέπει ἡ ψυχὴ;

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΤΟΥ ΜΑΪΟΥ

Γλυκειά 'ναι ἡ νύχτα! Τ' οὐρανοῦ τ' ἀστέρια, μαγεμμένα,
Λαμποκοποῦν καμαρωτὰ
Τῆς λίμνης μέσα 'ς τὰ νερά,
Π' ἀστράφτουν χρυσωμένα.

Ἡ λεμονιαῖς ὁλόγυρα μοσχοβολοῦν· καὶ ἡ φύσι,
Ποῦ 'ς τὰ φυτὰ χύνει δροσιαῖς,
Μόνο 'ς ἐμέ παρηγοριαῖς
Δὲν ἔχει νὰ χαρίσῃ.

Μὲς τῇ γαλήνῃ τὴν τερπνὴν, ποῦ εἰς ἄφραστο μυστήριον
Τὴν πλάσιν ὅλη ἀποκοιμᾷ,
Μόν' ἡ ψυχὴ μου πολεμᾷ
Μ' ἀκοίμητο μαρτύριον.

Εἰς τὰ χλωρὰ καθήμενος χορτάρια δροσισμένα,
Θωρῶ μὲ ζήλεια τὰ πουλιά,
Ποῦ γύρω γύρω 'ς τὰ κλαδιά
Κοιμοῦνται ταιριασμένα.

Μόνο 'ς τὸ δένδρον, "που βαρεῖα τὴν κεφαλὴ ἀκουμπάω,
Κάποιο πουλάκι λυπηρὸ
Μ' ἀκολουθαίει νὰ μελετῶ
Τὴν κόρη π' ἀγαπάω.

Κ' ἐκείνη, ἀθῶα κι' ἀμέριμνη, 'ς τὸν ἔρωτά μου ξένη,
Ἔχει τὸν ὕπνο τῆς χαρᾶς,
Καὶ 'ς τῶν ὀνείρων τὰ φτερά
Μ' ἀγγέλους συντυχαίνει.

Αὔρα δροσάτη τ' οὐρανοῦ, ποῦ πνὲς ὁλογυρά μου,
Ὅπου κοιμᾶται ἡ ποθητὴ
Φύσα γλυκὰ, καὶ φέρ' ἐκεῖ
Τ' ἀθῶα παράπονά μου!

Τ Ο Σ Υ Ν Α Ν Τ Η Μ Α

Ὡ παρθέναις, ποῦ ἐδῶ 'ς τῇ χυμένη
Τῆς αὐγούλας χαρὰ περπατεῖτε,
Μιά στιγμή νά γνωρίσω σταθῇτε
Τῇ Θεᾷ, ποῦ μαζῇ σας προβαίνει.

Καὶ σὺ π' ὄλαις, ὥσάν βασιλίδα,
Εἰς τὰ κάλλη περνᾷς καὶ 'ς τῇ χάρι,
Στάσου, στάσου, χρυσό μου φεγγάρι,
Χάρισέ μου μιὰ μόνη σου ἀχτίδα.

Σὺ δὲν εἶσαι 'ς τὰ μάτια μου ξένη!
Σὲ γνωρίζει, παρθένα, ἡ ψυχὴ μου,
Ὡς ὁ Πλάστης νὰ σ' εἶχε μαζῇ μου
Μὲ μιὰ μόνη πνοή του πλασμένη.

Κι' ἀπὸ σκέψι δεινὴ τυραννοῦμαι,
Μὴν ἐζήσαμε ἀντάμα μιὰ μέρα
Ὡς ἄλλη πρώτη ζωὴ, 'ς ἄλλη σφαῖρα,
Πρὶν ἐδῶ 'ς ἄλλον κόσμον βρεθοῦμε.

Ε Ν Α Ρ Ο Δ Ο

Εἶδες ποτέ σου ῥόδο
'Σάν τοῦτο νὰ σοῦ 'μοιάζει;
'Ω, κύττα πόση ἐκφράζει
'Αγάπη τρυφερή!

Τὸ πρῶτον εἶναι τοῦτο
Ποῦ ἐφέτος ἐγεννήθη·
Γιὰ τὰ χρυσά σου στήθη
Τὸ 'γέννησεν ἡ γῆ.

Χαριτωμένον ἄνθος
Ποῦ τὸ θρηνοῦν οἱ κῆποι!
Μόν' ἡ ψυχὴ τοῦ λείπει,
'Εμφύχωσέ το σύ.

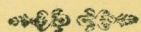
Ἀλλὰ γιατί καὶ τώρα
Ὡς πρῶτα δὲν μυρίζει;
'Ιδές το πῶς ἀχνίζει,
Τὰ φύλλα του πῶς κλεῖ!

Λυπήσου το, παρθένα·
Κάτι κρυφά τὸ καίει,
Σοῦ φαίνεται πῶς κλαίει,
ὦ! ξέρω τὸ γιατί.

Ἡερήφανο τὸ ῥόδο,
Ποῦ 'ς τ' ἄνθη βασιλεύει,
Τὸ χρῶμά σου ζηλεύει,
Τὰ κάλλη σου φθονεῖ.

Καὶ σὺ μ' ἓνα φιλάκι,
Παρθένα, μάγεψέ το,
'Σ τὸ στῆθος φύλαξέ το,
Καὶ θὰ ταπεινωθῇ.

Τὸν φθόνον ἐκεῖ μέσα
Θὰ ἰδῆς νὰ λησμονήσῃ,
Κι' ὡς πρῶτα νὰ μυρίσῃ,
Κι' ὡς πρῶτα νὰ χαρῇ.

Σ' Α Γ Α Π Ω

Με τὴν πικρὴ μου μελαγχολία
Καὶ με τοῦ στίχου τὴν ἁρμονία,
'Απὸ τὰ στήθια τὰ πονεμένα
'Ακουε, παρθένα,—ποῦ σ' ἀγαπῶ.

'Αγνὸς ὁ πόθος ποῦ με φλογίζει,
Καθὼς τὸ δάκρυ ποῦ με δροσίζει·
'Αχ, τὴν ἀγάπη μὴ τιμωρήσῃς,
Μὴ με μισήσῃς—ἂν σ' ἀγαπῶ.

Τὸ φῶς τὸ οὐράνιο, ποῦ σὲ σκεπάζει
Κι' ἀπ' τὴ θωριά σου γλυκοχαράζει,
Καθὼς ἀστράφτει καὶ με θαμπώνει,
Μὲ ὑποχρεώνει—νὰ σ' ἀγαπῶ.

'Αν δὲν κινεῖσαι 'ς τὸν ἔρωτά μου,
Λυπήσου, κόρη, τὰ βάσανά μου·
Κι' ἂν πταίστης εἶμαι, συγχώρησέ με,
'Αλλ' ἄφησέ με—νὰ σ' ἀγαπῶ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΤΟ ΞΕΜΥΣΤΗΡΕΥΜΑ

Γιατὶ συχνὰ ἡ θωριά σου
Σπιθοβολεῖ καὶ σβύεται,
Κι' ἀμφίβολη πλανιέται
Ἐν τὰ χεῖλῃ σου ἡ φωνή;

Μήπως γλυκεῖα μιὰ φλόγα
Ἐν τὰ ὥσθικα σου κρύβεις;
ὦ κόρη! γιατί θλίβεις
Ἀδίκως τὴν ψυχή;

Ἢ ἀγάπη, ποῦ τ' ἀνθρώπου
Παρηγορεῖ τὴ νειότη,
Ἀπ' τὴν πνοὴ τὴν πρώτη
Ἐβγῆκε τοῦ Θεοῦ.

Ὅλος ἀγάπη Ἐκεῖνος,

Δίνει ζωὴ 'ς τὴν πλάσι.

Ὅπου τὸ φῶς περάσῃ,

Ἀγάπ' εἶναι παντοῦ.

Ἐν τοῖς οὐρανοῖς οἱ ἀγγέλοι
Ἀγγέλους ἀγαποῦνε,
Καὶ τὰ πουλιὰ φιλοῦνε
Ἄλλα πουλάκια ἐδῶ.

Μὲ τὴν αὐτὴν ἀγάπη,
Ποῦ γιὰ τὸ γνήσιο ταῖρι
Φλέγει τὸ περιστέρι,
Θὰ σ' ἀγαπάω κ' ἐγώ.

Γεῖα τώρα, ῥώτησέ τα
Τὰ φλογερά σου στῆθια,
Καὶ πές· δὲν εἶν' ἀλήθεια
Ποῦ αἰσθάνονται δροσιά;

Ἀγάπα με, παρθένα,
Καὶ δὲν θὰ τῶχης κρίμα·
Δὲν θάχουμε 'ς τὸ μνημα
Τέτοια παρηγοριά!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

Τ Ο Φ Ι Λ Η Μ Α

Κ' εἶναι, ψυχή μου, ἀλήθεια
Ποῦ μ' ἀγαπᾷς;.. ὦ, δός μου,
Δός μου νὰ πιῶ 'ς τὰ χεῖλη σου
Τῇ λησμονιᾷ τοῦ κόσμου!

Ὅλην ἐντός μου αἰσθάνομαι
Τὴν ἄφραστη μαγεία,
Ποῦ δίνει 'ς τὸ αἰθερόχνωτο
Φιλί σου ἢ παρθενία.

Κι' ἀκούω νὰ ῥέῃ 'ς τὰ σπλάχνα μου
Τὸ μῦρο τῆς πνοῆς σου,
Ὡσὰν οὐρανοστάλαχτη
Δροσιὰ τοῦ παραδείσου.

Ἄν ἤμποροῦν δυὸ δίδυμαις
Ψυχαῖς νὰ γίνουν μία,
Ὑπάρχει, ναί, 'ς τὰ βάσανα
Τῆς γῆς κ' ἡ εὐτυχία!

Ε Ι Μ' Ε Υ Τ Υ Χ Η Σ

ὦ, τώρα ποῦ 'ς τὸν ἔρωτα
Ὅλ' ἡ ψυχή μου ἐχύθη
Καὶ τῇ δροσιᾷ του αἰσθάνομαι
'Σ τὰ φλογερά τὰ στήθη,
Μήτε γιὰ δόξα φλέγμαι,
Μήτε τιμαῖς ποθῶ·
Ὅλα γιὰ σέ τ' ἀρνήθηκα,
Σὲ μόνην ἀγαπῶ.

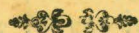
Μόνον εἰς σέ ἀναπαύεται
Ἡ ἀνήσυχη ζωὴ μου·
Εἶναι 'δικοί σου οἱ πόθοι μου,
'Δικοί σου οἱ λογισμοί μου·
'Σ τὰ ῥόδα τῆς ἀγάπης σου
Τὴν εὐτυχία ζητῶ,
'Σ τὰ κάλλη σου μαγεύομαι,
'Σ τὸν ἔρωτά σου ζῶ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

Ναί, κόσμε, σ' ἐβαρέθηκα
 Καὶ μὲ χαρὰ σ' ἀφίνω·
 'Σ τ' ἀπατηλά σου θέλγητρα
 Τὴν κεφαλὴ δὲν κλίνω·
 Εἰς σφαῖραν ὑψηλότερη
 'Ελεύθερος πετώ,
 Κ' ἐρωτικά τοῦ ἀγγέλου μου
 Τὰ κάλλη τραγουδῶ.

Εἶμ' εὐτυχής! τὴν εὔρηκα
 Τὴν κόρη ποῦ ἐζητοῦσα,
 Καθὼς τὴν ἐφαντάσθηκα,
 Καθὼς τὴν ἐποθοῦσα·
 Ταῖς συμφοραῖς, ποῦ μ' ἔθλιβαν,
 Σιμά της λησμονῶ,
 Καὶ μ' ὅλη μου τῇ δύνامي
 Τὸν Πλάστην εὐλογῶ.

ΤΟ ΠΙΣΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ

Σύρε, πουλάκι μου πιστό, ποῦ τ' ὄνειρό μου ξέρεις,
 Κ' ἐλαφροπέταξε γοργὰ
 'Σ τὴ λατρεμμένη μου Θεά,
 Τὸν πόθο νὰ μοῦ φέρης.

Σύρε νὰ ἰδῇς ἂν ἔρωτας τὸν ὕπνο της θερμαίνει·
 Καὶ μὲς τὴ νύχτα τὴ βαθεῖα
 'Εμβα 'ς τὸ σπίτι της κρυφά,
 Νὰ μὴ τὸ περιμένῃ.

Στάσου, γλυκὰ νὰ κοιμηθῇ· καὶ 'ς τὸ προσκέφαλό της
 Σκύψε, πουλάκι μου, σιγὰ,
 Ν' ἀφοκρασθῇς τὰ μυστικά
 Ποῦ λέγει 'ς τ' ὄνειρό της.

Κι' ἂν μοῦ προσφέρῃ τ' ὄνομα, δίχως νὰ τὴν ξυπνίσῃς,
 Δός της, πουλί μου, δύο φιλιὰ,
 Καὶ τρέχα ἐδῶ μὲ τὴ δροσιά,
 Τὴ λαύρα μου νὰ σβύσῃς.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΟΛΑ ΓΕΛΟΥΝΕ

Κύττ', ἀκριβή, τριγύρω μας
Τὰ φύλλα, τὰ κλαδιά
Καὶ τ' ἄνθη πῶς γελοῦνε·
Πῶς χαίρονται 'ς τὸ διάβα μας
Οἱ κάμποι, τὰ βουνά,
Καὶ πῶς μᾶς χαιρετοῦνε!

Ὅταν κρυφὰ σ' ἀγάπουνα,
Τὰ πάθια της ἐδῶ
Ἐεθύμαινε ἡ ψυχὴ μου·
Κι' ὅσα θωρεῖς ὁλόγυρα,
Μ' ἐβλέπανε ὀρφανὸ
Κ' ἐκλαίγανε μαζὶ μου.

Τώρα, ποῦ ἐδῶ 'ς τὸ πλάγι σου
Ἀληθινὰ εὐτυχῇ
Μὲ βλέπουν ἐμπροσθὰ τους,
Ὅλα μαζὶ ἀσυνήθιστη
Λαβαίνουνε ζωὴ,
Νὰ δείξουν τὴ χαρὰ τους!

Εκεῖ, θυμοῦμ', ἐκάθησα,
Μιὰ θλιβερὴ νυχτιὰ,
'Σιμὰ 'ς τὸ κυπαρίσσι·
Τὰ μάτια μου ἐκυττάζανε
Τὸν οὐρανὸ 'ψηλὰ,
Κ' ἐτρέχανε 'σάν βρούσι.

ὦ! πᾶμε νὰ καθήσουμε
Οἱ δυὼ μας τώρα ἐκεῖ,
Νὰ ἰδῆς ποῦ θὰ προβάλουν
Πληθος πουλιὰ χαρούμενα
Ἐπάνω 'ς τὸ κλαρί,
Τὸν ἔρωτα νὰ ψάλουν.

Τὴν εὐτυχίᾳ του ὁλόγυρα
Τηρῶντας ὁ εὐτυχῆς,
Θαρρεῖ π' ὅλα γελοῦνε·
Ἐτσι παντοῦ τὴ λαύρα του
Τηράζει ὁ δυστυχῆς,
Καὶ λέει π' ὅλα θρηνοῦνε!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

Δ Ε Η Σ Ι Σ

Εἰς τοῦ θρόνου Σου τῇ λάμπι
Ταπεινὸς τὸν νοῦν ὑψώνω·
Σὲ γνωρίζω καὶ ᾽ς τὸν πόνο
Καὶ ᾽ς τὴ μέθη τῆς χαρᾶς.

Εἶσαι Σὺ, ποῦ ᾽ς τὴν καρδιά μου
Ταῖς πληγαῖς κρυμμέναις εἶδες,
Καὶ μὲ πρόσχарαις ἐλπίδαις
Τῇ ζωῇ μου ἀναγεννᾶς.

Σὺ, ποῦ τ' ἄπειρο σκεπάζεις,
Παντοδύναμε Θεέ μου,
Τὴν παρθένα φύλαξέ μου,
Ποῦναι μάτια μου καὶ φῶς.

Ἄλλ' ἂν ἴσως εἶναι πλάνη
Νὰ ποθῶ μιὰ τόση χάρι,
Στείλε ἀντάμα νὰ μᾶς πάρη
Τοῦ θανάτου ὁ κεραυνός.

Ζ Η Λ Ο Τ Υ Π Ι Α

Εἴμ' εὐτυχῆς, ἀγάπη μου. Ἀλλὰ, ᾽ς τὴν εὐτυχία,
Κάποιαις φοραῖς ἀνήσυχη ταραζεται ἡ καρδιά·
Καὶ τὴ λαχτάρα τῇ σκληρῇ καὶ τὸν καῦμό ποῦ κρύβει,
Χαρὰ δὲν ἀνταμείβει.

Ὅποιος ἐστάθη δυστυχῆς, ἂν ἀγαπᾷ, λατρεύει·
Κι' ὅποιος λατρεύει θησαυρὸ, πάντα τυφλὰ ζηλεύει,
Γιατὶ τὰ πρῶτα βάσανα, ποῦ ᾽ς τὴ χαρὰ θυμᾶται,
Τὸν κύνουν νὰ φοβᾶται.

Τὸ ξέρω ποῦν' ἀμάραντοι τῆς παρθενιαῶ σου οἱ κρίνοι,
Ἄλλ' ἡ ζηλότυπη καρδιά τῇ σκέψι δὲν ἀφίνει·
Ζηλεύω τὸν καθρέφτη σου, τὸν ἥλιο, τὸν αἰθέρα,
Ζηλεύω τὸν ἄερα.

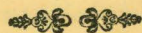
Φαντάσου νὰ στοχάζωμαι π' ἄλλοι θνητοὶ θωροῦνε
Τὰ ζηλεμμένα κάλλη σου καὶ τὴ φωνή σου ἀκοῦνε!..
Ἄχ, τὴ φωτιά ποῦ αἰσθάνομαι, τὴ θλίψι ποῦ ὑποφέρω,
Νὰ ἐκφράσω δὲν εἰξέρω.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

Ἄν ἡ πνοή σου μιὰ φορὰ δὲν μοῦ φανῇ ὀδική μου,
 Πηλεῖδ τὰ μάτια ποῦ φιλεῖς δὲν θὰ σέ ἰδοῦν, ψυχὴ μου!
 Ἄλλ' ὅπου πᾶς, θὰ φθάσουνε ἔς τοῦ πόνου σου τὴν κλίνη
 Τοῦ Ποιητῆ σου οἱ θρῆνοι.

ὦ, πᾶμε, τὴν ἀνάπχουσι ἔς τὴ μοναξιὰ νὰ βροῦμε,
 Ὅπου χυμένη τοῦ Θεοῦ τὴν αὔρα θὰ χαροῦμε,
 Γιατ' εἶναι ὁ κόσμος φθονερός, καὶ μὲ ἡδονὴ κρυμμένη
 Τὴν εὐτυχιά βασκαίνει.

Τ' ΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

Ἐς τὰ θλιβερά μου χαμένα χρόνια,
 Ὅταν ἔς τοῦ κόσμου τὴν τρικυμία
 Δίχως νὰ πέσω ἔς τὴν καταφρόνια
 Ἐπολεμοῦσα μ' ἀπελπισία,

Συχνὰ μιὰ λάμψι κρυμμένου κόσμου,
 Ἐάν ἄυλο πλάσμα μὲ ἀγγέλου σχῆμα,
 Ἀπὸ τὰ οὐράνια πετοῦσ' ἐμπρός μου,
 Νὰ σταματήσῃ τ' ἐλέθριο κῆμα.

Ἐκεῖνο τ' ἄστρο τῆς σωτηρίας,
 Ποῦ ἔς τὴν ψυχὴ μου φεγγοβολοῦσε,
 Ἄγγελος ἦτο τῆς φαντασίας,
 Ποῦ τὴν ἀγάπην ἐπρομηνοῦσε.

Πόσα μυστήρια, ἔς τὸν κόσμο ξένα,
 Τρανὰ μιλοῦνε μὲς τὴν καρδιά μου!..
 Ἐμοιαζε τ' ἄστρο μὲ τὴν παρθένα,
 Ποῦ τώρα σφίγγω ἔς τὴν ἀγκαλιά μου.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Π Ε Ξ Ο Χ Π

Τώρα αισθάνομαι, ψυχή μου,
Τὴν ἐλεύθερη χαρά·
Τώρα ξέρω ἀληθινὰ
Ποῦσαι 'δική μου.

Εἰς τὴν ἡσυχὴν ἔρημιά,
'Σ τὴν τερπνότατὴ ἐξοχή,
Κάλλιο 'βρίσκουν οἱ θνητοὶ
Τὴν εὐτυχία.

Γύρω 'ς τ' ἄνθη τὰ πουλάκια
Κελαδοῦν ἐρωτικά,
Καὶ φλοισβίζουν σιγαλὰ
Τερπνὰ ρυάκια.

'Σ τὴν ἀπέραντὴ πεδιάδα
'Ἡ φλογέρα ἤχολογεῖ,
Καὶ μαγεύεται τ' ἄρνι
'Σ τὴν πρασινάδα.

'Σ τ' ἀγεράκι, ποῦ ἀνασταίνει
Τῶν ἀνθῶν τὴν εὐωδιά,
Γλυκανοίγεται ἡ καρδιά
Συγκινημένη.

'Εδῶ φλέγονται τὰ στήθια
Εἰς ἑνάρετ' ἡδονή,
'Εδῶ ὑψόνηται ἡ ψυχὴ
'Σ τὴ Μόνη 'Αλήθεια.

'Σ ἀν παράδεισος κλεισμένη
'Σ τ' οὐρανοῦ τὴν ἀγκαλιά,
Μιὰ γλυκύτατὴ εὐτυχία
Μᾶς περιμένει.

Στάσου, ἀγάπη, στάσου, φῶς μου,
Νὰ χαροῦμε τὴ ζωὴ,
Μὲ τοῦ 'Υψίστου τὴν εὐχή,
Μακρὰν τοῦ κόσμου.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΜΟΥ

Ὅλα τοῦτα, ποῦ μ' αἶσθημα οὐράνιο
Ἐκφωνεῖς, λυπηρά μου τραγούδια,
Εἶναι δάκρυα μαζῇ καὶ λουλούδια,
Ποῦ 'ς τ' ἀέρι 'σκορποῦσα γιὰ σέ.

Σὺ, χρυσή μου, τὰ 'συναξες ὅλα
Καὶ μὲ τόση τὰ λές μελωδία,
Π' οὔτ' ἐκεῖ 'ς τὴ γλυκειά του ἐρημία
Τ' ἀηδονάκι δὲν χύνει ποτέ.

Ἄς ἀκούσῃ τὸν ἥχο κι' ὁ κόσμος,
Ποῦ εἰς ἀπάτη ὠδηγεῖ τὸν αἰῶνα,
Κι' ἄς ἰδῇ ζωντανή τὴν εἰκόνα
Ἐνὸς πόθου ὑψηλοῦ τῆς καρδιάς.

Ἄν ὀλίγαις ψυχαῖς, ποῦ τὰ αἰθέρια
Τῆς ἀγάπης μυστήρια ζητοῦνε,
Ἐς τὴν ἀπάθεια τοῦ κόσμου 'βρεθοῦνε,
Ὡ παρθένα! θὰ κλάψουν μ' ἐμᾶς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΥΨΗΝ ΤΗΣ

Σιγαῖτε, νυχτολάλητα
Πουλάκια· μὴ ξυπνᾶτε
Τὴν κόρη ποῦ κοιμᾶται.

Κοιμᾶται 'ς τῇ ζηλότυπῃ
Τοῦ Ἑρωτος ἀγκάλη,
Ποῦ τῆς φυλάει τὰ κάλλη.

Εἶν' ἐλαφρὴ 'σάν μέλισσα,
Ἀφράτῃ 'σάν παιδοῦλα,
Δροσάτῃ 'σάν ἡ αὐγοῦλα.

Ἀγγέλοι, ποῦ τῆς 'μοιάζετε,
Μὴ γύρω της πετᾶτε
Τὴν ὥρα ποῦ κοιμᾶται.

Κοιμᾶται 'σάν τὸ στάλαγμα,
Ποῦ μὲς τὸ ῥόδο χύνει
Τῆς νύχτας ἡ γαλήνη.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

Κι' ἂν ἴσως τὴν ζηλεύετε,
Μὴν ἐκτεθῆτε, ἄγγέλοι,
Ἵ τοῦ Ἑρωτος τὰ βέλη.

Ἰσχυιοὶ ἐλαφροὶ κι' ὀνειράτα,
Ἵ τὸν ὕπνο μὴ περνᾶτε
Τ' ἀγγέλου ποῦ κοιμᾶται.

Κοιμᾶται ἀγνή· καὶ τ' ἄγρυπνο
Παιδὶ τῆς Ἀφροδίτης
Προσέχει Ἵ τὴν πνοή της.

Ἀλλὰ κἀνείς, μήτ' ἄγγελος,
Μήτ' ἄστρο, μήτ' ἀέρι
Τὸ μυστικὸ της ξέρει.

Φ Ο Β Ο Ι

Ὅταν πρόσχαρο στρέφεις τὸ βλέμμα
Καὶ με' τόση ἀρετῇ μοῦ μιλεῖς,
Συλλογιῶμαι πῶς εἴμ' εὐτυχῆς
Καὶ μοῦ φαίνεται ψέμμα.

Ἀχ! τὸν νοῦ μου γιατί βασανίζω;
Ποιὸ μαράζι με' θλίβει κρυφά;
Γιατί τρέμω; γιατί Ἵ τὴ χαρὰ
Ἵ ἂν παιδάκι δακρύζω;

Εἴν' ὁ φόβος, ποῦ πάντα θολώνει
Τῆς χαρᾶς τὸ ποτῆρι τ' ἀγνό.
Ἵ τὴ χαρὰ μου κινδύνους νὰ ἔβρω
Μ' ἐδιδάξανε οἱ πόνοι.

Ναι, τὴν τύχη φοβοῦμαι, ποῦ ὥς τώρα
Δέν μοῦ ἑστάθηκε φίλη ποτε,
Μήπως παίζοντας δείχνει Ἵ ἐμέ
Τὰ χρυσὰ της τὰ δῶρα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΑΘΑΝΑΣΙΑ

ὦ κόρη! μ' ἀγάπη
Ἦς τὸ στῆθος μου κλίνει.
Αἰώνια δὲν εἶναι
Τῆς νειότης ἡ αὐγή!

Ὁ θάνατος πάντα
Σκληρὰ φοβερίζει
Τῇ νειότη, π' ἀνθίζει
Μ' ἐλπίδα χρυσή.

Τοῦ πόθου τὰ ῥόδα
Ὁ τάφος ἀρπάζει,
Κ' ἐκεῖ τὰ σκεπάζει
Ψυχρὴ λησμονιά.

Ἦς τ' ἀναίσθητο χῶμα
Τελειόνουν οἱ πόνοι·
Ἦς τοῦ τάφου τῇ σκονί
Κοιμᾶται ἡ χαρά.

Ἄλλ' ἀσφαλτα ἡ Πίστις
Γεννάει μίαν ἐλπίδα,
Ποῦ λάμπει ὡς ἀχτίδα
Κρυμμένης αὐγῆς.

Ὁ ἀχνὸς τῆς ἀγάπης,
Π' ἀγγέλους ἐνόνει,
Ἦς τὸν Πλάστην ὑψώνει
Τὸ φῶς τῆς ψυχῆς.

Ὁ τάφος ἀλήθεια
Τῇ σάρκα μαραίνει·
Ἄλλ' ὅχι, δὲν μένει
Ἦς τὸ χῶμα ἡ ψυχή.

Εἰς ἄλλη κρυμμένη
Ζωὴ θὰ ἔρεθοῦμε·
ὦ ναί! θὰ χαροῦμε
Ἦς τὰ οὐράνια μαζῇ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΕΚΣΤΑΣΙΣ

Κόρη μου, κλαῖς! κ' ἐγὼ μαζὴ σου κλαίω,
Μὲ δάκρυα πόθου κ' ἡδονῆς ἀντάμα.
Ὁ κόσμος δὲν εἰξέρει πόσ' ὠραῖο
Εἶναι γιὰ 'μᾶς τῆς ἀρετῆς τὸ κλάμμα!

Καὶ 'ς τ' ὠχρὸ πρόσωπό μου φλογισμένα
Χύνεις τὰ μάτια· δὲν μιλεῖς... ὦ, πόσα
Ἡ σιωπὴ σου μοῦ λέει λόγια κρυμμένα,
Ποῦ μήτε ἀγγέλων δὲν ἐκφράζει γλῶσσα!

ὦ, νᾶξερές τῇ φλόγα ποῦ μ' ἀνάφτει
'Ενῶ σ' ἔχω σφιγμένη 'ς τὴν ἀγκάλῃ,
Ὅταν θωρῶ 'ς τὴν ὄψι σου ν' ἀστράφτη
Τῶν αἰσθημάτων ἡ πνιγμένη πάλη!

Ἀλλ' ἄσεμνη πνοὴ δὲν συγνεφιάζει
Τῆς ἀρετῆς τὸν ἄσπιλον αἰθέρα·
Σὲ λατρεύ' ἡ ψυχὴ μου, σὲ ἀγκαλιάζει,
Ὅμως σ' ἔχει ἀκριβὴ 'σὰν θυγατέρα.

Τ' ΑΠΑΙΣΙΟΝ ΟΝΕΙΡΟ

Σδύσε, ἀγάπη μου, τὴ λαύρα,
Ποῦ μ' ἀνάφτει τὴν ψυχὴ
Καὶ 'ς τὰ σπλάχνα μου τὰ μαῦρα
Λιγοστεύει τὴν πνοή!

Εἶδ' ἀπόψε 'ς τ' ὄνειρό μου
Μίαν ἀγνώριστη θεά,
Ποῦ ἐκαθότουν 'ς τὸ πλευρό μου
Καὶ μ' ἐφίλουε γλυκά.

'Σ τὸ χεράκι τῆς 'βαστοῦσε
'Ενα ῥόδο ἐρωτικὸ,
Ποῦ τερπνότατῃ 'σκορποῦσε
Μυρωδιὰ 'ς τὸν οὐρανό.

Μαγεμμένος τὸ αἰσθανόμουν
Μὲς τὰ φύλλα τῆς καρδιάς,
'Ἀλλ' ἐνῶ τὸ 'μυριζόμουν
'Εμαδεύθηκε μὲ μιᾶς.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

Ἔτσι ξάφνου ἀπατημένος,
Ἵν' ἀν' περίλυπος ξυπνῶ.
Κι' ἀπὸ τ' ὄνειρο σκιασμένος
Τρέχω ἐπάνω 'ς τὸ βουνό,

Γιὰ νὰ 'βρῶ τὸν ἐρημίτη,
Ποῦ τὰ ὀνείρατα ἐξηγᾷ
Τὸν λαμπρὸν Ἀποσπερίτη
Ἐξορκίζοντας θερμά.

ὦ! φαντάσου τὴν τρομάρα
Ἔως ν' ἀκούσω τὴ φωνή,
Ποῦ τοῦ στήθους μου ἡ λαχτάρα
Προμηνούσε φοβερή.

— Εἶδα τ' ἄστρα θολωμένα,
(Μοῦπε ὁ γέρος λυπηρά).
Ἄνθη ξάφνου μαδεμμένα
Προμηνοῦνε συμφορά. —

Ο ΤΑΦΟΣ ΜΑΣ

Ἄν ἐγὼ προτήτερά σου
Τοῦ θανάτου γίνω θῦμα,
Χύσε ἀγνὴ τὸν ἔρωτά σου
Ἵ τὸ ζηλότυπο τὸ μνημα,
Ποῦ τὴν ὥρα θὰ προσμένῃ
Νὰ πλαγιάσουμ' ἐνωμένοι.

Κι' ἂν ἐσὺ πεθάνῃς πρώτη,
Μοναχὴ δὲν θὰ σ' ἀφήσω.
Ἵ τὴ χαμένη σου τὴ νειότη
Μιὰ στιγμή δὲν θὰ ἐπιζήσω.
Ἐνωμένοι θὰ ταφοῦμε
Καὶ μαζὶ θ' ἀναπαυθοῦμε.

Ἄχ, ἐκεῖ χαριτωμένα
Δυὸ λουλούδια θὰ βλαστήσουν,
Ἵν' ἐμᾶς ζευγαρωμένα.
Καὶ τὴ γῆ μας θὰ φιλήσουν
Τὰ πουλιά, ποῦ θὰ ἐνωθοῦνε
Κάθε αὐγὴ νὰ μᾶς θρηνοῦνε!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ο ΥΣΤΕΡΟΣ ΠΟΘΟΣ

Ἐς τὸν ἴσκιον τῆς νυχτὸς καὶ ἔς τὴν γαλήνην,
Ποῦ δὲν ζηλεύουν τῆς αὐγῆς τὰ κάλλη,
Ὅσο ποῦ ἡ τύχη ἐλεύθερον μ' ἀφίνει,
Κλείσει με, ἀγάπη, ἔς τὴν θερμὴν σου ἀγκάλη!

Ἐς τὸν ὕπνον τοῦ παντός, γλυκεῖα παρθένα,
Τὴν κρυφὴν μας χαρὰ κάνεις δὲν βλέπει,
Παρὰ τ' ἀστέρια, π' ὅλα ἔρωτεμμένα,
Λαμποκοποῦν εἰς τὴν οὐράνια σκέπη.

Θερμὴ καρδιά, ποῦ ζῇ γιὰ ν' ἀγαπήσῃ,
Τὴν εὐτυχίαν τῆς προσπαθεῖ νὰ κρύβῃ·
Ναί, ἔς τὴν ἀγάπην ἀρκοῦνε, γιὰ νὰ ζήσῃ,
Τ' ἀέρος ἡ πνοὴ καὶ μιὰ καλύβη.

Ἀλλὰ ἔς τοῦ κόσμου τὴν αἰώνια ζάλη,
Ὅλα σβύνει ὁ καιρὸς, ὅλ' ἀφανίζει!
Σφύξε με, ἀγάπη, ἔς τὴν θερμὴν σου ἀγκάλη,
Καὶ ἡ τύχη μας, ἂν φύγῃ, δὲν γυρίζει.

Πρωτοῦ ζηλεύσῃ τὴν γλυκεῖάν μας ὥρα
Κάποια μοῖρα τοῦ κόσμου ἐδῶ κρυμμένη,
Ὡ, πόσο θάμουν εὐτυχῆς, ἂν τώρα
Ἀπεθνήσκαμε ἀντάμ' ἀγκαλιασμένοι!

Ὅποιος λατρεύει ἀληθινὰ, καὶ φθείρει
Μὲ φόβους καὶ παλμούς τὰ ὁσθικά του,
Ζητάει τὴν μέθην ἔς τὸ διπλὸ ποτήρι
Τοῦ ἔρωτος μαζὶ καὶ τοῦ θανάτου.

Λύσε, ἀκριβή, τὰ χεῖλη· καὶ δεήσου,
Τοῦ θανάτου ἡ στιγμή νὰ μᾶς ἐνώσῃ
Κι' ἀγγελικὸς χορὸς τοῦ παραδείσου
Τὸν πόθον μας ἐκεῖ νὰ στεφανώσῃ!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ	Σελ.	5
Ὁ Ἑρωτας		7
Τ' ὄνομά της		9
Τὴν εἶδεν		10
Πόθος		11
Ὅραμα		13
Μία νύχτα τοῦ Μαΐου		14
Τὸ συνάντημα		16
Ἐνα ῥόδο		17
Σ' ἀγαπῶ		19
Τὸ ξεμυστήρευμα		20
Τὸ φίλημα		22
Εἴμ' εὐτυχής		23
Τὸ πιστὸ πουλάκι		25
Ὅλα γελοῦνα		26
Δέησις		28
Ζηλοτυπία		29

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΠΘΟΥΡΙΟΥ